

141. Irgalmas Jézusunk

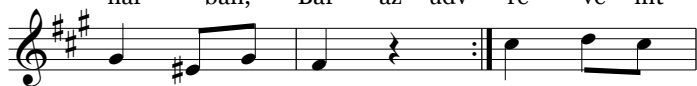
Svéd népdal

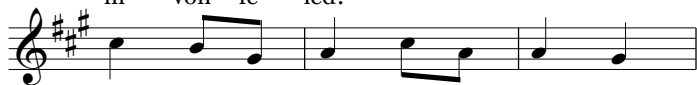
Ir - gal - mas Jé - zu - sunk keb - le és
Mért vesz - ne é - le - ted ott a vi -

kar - ja, Hú szí - ve tár - va vár,
har - ban, Bár az üdv ré - ve int

vár - va vár rég, Jé - zus úgy
hí - vón fe - léd?

szó - lon - gat: „Jöjj hoz - zám, jöjj el!

Bűn - ter - helt szí - ve - det add né - kem át!”

Jól ten - néd - é, ha nem hall - gat - nál ar - ra,

Ki ér - ted ál - doz - ta ön - nön - ma - gát?

2. Ő békeltette meg mind e világot, Életén nyerte meg váltságodat. Szögektől átjárva függött a fán ott, S lett mindünk bűnéért szent áldozat. Vérrel törli el mind a mi vétünk, Golgota fáján az ítéletet, Ő, a Bíró halt meg önmaga értünk, S immár az üdvösség miénk lehet.

3. Indulj hát, bűnös, és vedd a kegyelmet! Téged az irgalom bőssége vár. Míg régi Ádámod bűnben vesztegett, Ím, az új boldogan, megváltva jár. Mért térne vissza a rab, ha szabad lett, Önként rabéletre szánva magát? Nem, inkább zengjük kegyelmes Atyánknak Szívből a hála, a hála dalát!

4. Hűséges Úr, lelkem jegyese, Jézus! Váltságod, érdemed mind az enyém. És Te sajátodnak ismersz el mindig, Ezt hiszem, s boldogan áldalak én. Kárhozat útjáról hívtál ki engem, El többé senki sem ítélhet már. Ujjongó énekkel egyre csak zengem: Vége a rabságnak, száll a madár!

Magnus Brynolf Malmstedt (1724–1798) – Túrmezei Erzsébet (1912–2000)